

den 31te December som almindelig Frist, medens man har mindre Betænkelse ved overhovedet at have en almindelig Frist.

Seg skal derefter med et Par Ord omtale de Punkter — det er ikke mange — hvor det ikke er lykkedes at tilvejebringe Enighed i Udvalget. Det er dels med Hensyn til Sparekassinspektøren, hans Ansættelse, hans Virkemaade, og dels de Bestemmelser, som vedrøre Forholdet mellem Banker og Sparekasser. For Sparekassinspektørens Vedkommende har hele Udvalget været enigt om at erkjende, at man ikke kunde vente, at Indenrigsministeriet med dets nuværende Kræfter skulde kunne forsvarelig besørge de nye Opgaver, som ved denne Lov vilde henlægges til Ministeriet. Man har været enig om, at der dertil krævedes en særlig Assistance. Nu har Udvalgets Flertal troet det rigtigt, at denne Assistance blev givet paa en saadan Maade, at det blev klart for Enhver, hvem den Mand var, de havde at holde sig til i dette Forhold, kort sagt, at der blev ansat en ny særlig Embedsmand, som paa sit Ansvar indenfor visse Grændser havde at udføre dette Hverv med Tilsyn af Sparekasserne. I den Henseende er Udvalget gaaet en Middelvei mellem det, som var Kommissionens oprindelige Forslag og Regjeringens Forslag. Kommissionens Forslag gik ud paa at ansætte 4 Sparekassinspektører. Af dette Forslag har Udvalget laant Sparekassinspektøren, men de 4 ere blevne til 1. Regjeringens Forslag derimod gik ud paa at indføre en Centralkontrol med en Kontorchef i Spidsen, hvorved det da forudsattes, at det fornødne Kontorpersonale, Fuldmægtige, Assistenten osv., vilde blive tilforordnet denne Kontorchef. Fra dette Forslag har Udvalget taget Kontorchefen, idet man har erkjendt, at en Kontorchefs Stilling overhovedet var en passende Stilling her, da det var nyttigt, at hele Tilsynet samlede paa en enkelt Haand, saaledes at alle Sparekasser i den Henseende bleve behandlet efter de samme Regler og af den samme Mand. Nu er der imidlertid et Mindretal i Udvalget, der, som det hedder, har haft Betænkelse ved at ansætte en ny Embedsmand. Forskjellen mellem dette Mindretals og Flertallets Stilling er i Virkeligheden ikke stor. Mindretallet vil nemlig give Regjeringen en rund Sum til at besørge dette Hverv for, men uden at nævne Sparekassinspektøren, idet det overlader til Ministeren selv at ansætte en Sparekassinspektør og at kalde ham, hvad Ministeren selv maatte finde for godt; medens vi Andre have troet at kunne hjælpe os igennem med en noget mindre Sum, idet vi da paa den anden Side ikke generer os for at nævne Tingen ved sit rette Navn, at kalde Inspektøren for Inspektør og at sige, hvad det er, vi mene, at denne Mand skal tage sig for, samt hvorledes hans Stilling skal være. Det er nu imidlertid saaledes, at denne Mindretal-

lets Stilling kræver visse yderligere Forandringer i Loven, som det bliver nødvendigt at gaa ind paa, og som jeg heller ikke tror, at Mindretallet har overset. Seg antager, at det ærede Mindretals Stilling har været den, at man først har villet afgjøre Principet, og saa har villet forbeholde sig senere at foretage de nødvendige Rettelser. Der er imidlertid een Retelse, som Mindretallet har været opmærksom paa ikke kunde undgaaes, nemlig med Hensyn til det Navn, som Udvalget har foreslaaet. Dette Navn staar i et særligt Afhængighedsforhold til hele Sparekassinspektørinstitutionen. Hvis man lader Sparekassinspektøren gaa ud, saa kan Navnet ikke bestaa. Navnet kan ikke bestaa som en Appellinstants i den Form, hvori Udvalget har foreslaaet det, naar den Autoritet, hvorfra der skal appelleres, er Indenrigsministeren, idet jo Udvalget foreslaar, at Indenrigsministeren skal udnævne Flertallet i Navnet. Dette har Mindretallet set rigtigt, og det har som Følge deraf foretaget den Forandring i Navnets Sammenføjning, at det nu ikke længere er Indenrigsministeren, som skal udvalge Flertallet af Navnet, men derimod den vedkommende Sparekasse, om hvis Forhold, der er Tale. Denne Udvei har ganske vist ligget meget nær for Haanden; men jeg tror ikke, at den er god, thi da dette Navn ved Siden af alle Forretninger med Hensyn til Sparekassens Konkurs ogsaa har den Forretning at decideere Sparekassens Regnskab, saa vil Følgen deraf blive den, at en saadan Decision kan blive at afgjøre af en Autoritet, som for Flertallets Vedkommende er sammensat netop af den Sparekasse, hvis Regnskab der er Tale om at decideere. Dette tror jeg virkelig ikke lader sig gjøre. Jeg tror, det er rigtigt, at den Sparekasse, om hvilken der er Tale, er repræsenteret i det Navn, som skal foretage Decisionen, men at give selve den Sparekasses Bestyrelse, hvis Regnskab skal decideeres, og om hvis Forhold der er Tale, Flertallet i den Autoritet, som skal decideere Regnskabet, tror jeg umuligt lader sig gjøre. Jeg tror derfor, at dette Forslag, dersom det blev vedtaget, maatte kræve en noget nærmere Overveelse og en noget mere vidtgaaende Forandring i Forslaget. Endnu mindre kan jeg tiltræde et Forslag, der med Hensyn til Sparekassinspektøren er stillet af et andet Mindretal, nemlig af de to ærede Medlemmer fra Bonild og fra Barde (Gaastrup og Buch). Disse Medlemmer kunne gaa ind paa Sparekassinspektøren; de ere ikke bange for en ny Embedsmand, men de kunne ikke finde sig i, at denne Embedsmand kommer til visse Sparekasser. De have troet at kunne finde en Grændse, hvorudover Sparekassinspektøren ikke maatte komme, idet han nemlig ikke maa komme til saadanne Sparekasser, hvor Interessenterne selv velge deres Bestyrelse. Derfor kan nu egenligt ikke maa komme der,